

Uit de tijd door Edith Potjer

column

De orgelman

Ik mis de orgelman in Assen.

Niets is zo gezellig als je boodschappen aan het doen bent in de stad dat er een draaiorgel zijn melodietjes laat horen. Ik word daar altijd heel vrolijk van. Het is nu al jaren geleden dat onze orgelman uit Assen is overleden. Ik herinner me het nog als de dag van gisteren. Drie vrouwen bekommerden zich om onze orgelman Mik: de ene zorgde voor zijn praktische zaken, de maatschappelijk werkster noem ik haar, de tweede verzorgde hem in de periode dat hij ziek was, de verpleegster en de derde hield zijn huis schoon, de huishoudster. Drie buurvrouwen die zich om hem bekommerden aan het einde van zijn leven toen hij al behoorlijk ziek was. Daarnaast was er nog zijn vrouw Kartrien en zijn vriendin Annie. Mik had het goed voor elkaar.

Op de dag van zijn overlijden werd ik door de maatschappelijkwerksterbuurvrouw gebeld om alles te regelen. Nadat we een aantal dingen hadden doorgenomen ging ik met de verpleegsterbuurvrouw Mik verzorgen in het mortuarium van het Wilhelminaziekenhuis, waar hij toen lag. Ondertussen zorgde de huishoudsterbuurvrouw voor zijn kleding die hij aan moest en werden wij door haar van koffie voorzien.

Natuurlijk zou het orgel moeten spelen en wel liefst zijn orgel, bij de dag dat hij weggebracht zou worden. De maatschappelijkwerksterbuurvrouw wist hoe dat moest (op die dag zelf was ze heel erg ziek, maar toen de rouwauto langs zijn huis reed stond ze daar wel aan zijn orgel te draaien). De wijkagent (die hadden we toen nog, een lieve bromsnor zeg maar, die de hele buurt kende) had geregeld dat er een politie met motor voor de rouwauto aanreed, door de buurt en toen richting Koopmansplein. Daar stonden de winkelmedewerkers allemaal buiten in een erehaag waar de rouwauto langs reed en vervolgens stil hield op het vertrouwde plekje van Mik voor de Hema. De wijkagent Berend had een prachtige foto van Mik en Katrien, zette die naast het draaiorgel neer van collega orgelman van den Burg, die het alom bekende lied: waarheen, waarvoor van Mieke Telkamp ten gehore bracht.

Ik mis onze orgelman in Assen, zijn vaste plekje op het Koopmansplein is altijd leeg gebleven.